

V. PROČ JEŽÍŠ KRISTUS HOVOŘIL A MĚL KE SVÉMU BOHU – OTCI VZTAH, JAKO BY ON A OTEC BYLI DVĚMA ODLIŠNÝMI OSOBAMI ČI ENTITAMI, A NE JEDNÍM A TÝMŽ BOHEM - NEDĚLITELNÝM ?

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 29 - 37, V.

„**Doslovný smysl** Nového zákona v Bibli Svaté, jakož i mnohé výroky ve Starém zákoně velmi zjevně, zřejmě a zřetelně hovoří o **Mesiáši - Ježíši Kristovi**, kdo je Synem **Božím**, jako jedné entitě a **Jehovovi, Bohu - Otci**, Kdož je zcela odlišnou entitou. Později přidaly **křesťanské církve** entitu třetí - **Ducha Svatého** - o kterém se předpokládá, že je odlišný a oddělený jak od **Boha - Otce**, tak i od Syna **Božího - Ježíše Krista**.

Takové chápání a pojmání přirozenosti **Nejvyššího** je přesto již **deformací** pravé reality. A nejenom deformací, ale **duchovně je to velmi nebezpečné pojetí**.

Jaké jsou hlavní důvody pro to, že Nejvyšší dovolil na tomto světě udržování takové nebezpečné deformace po tak dlouhou dobu, obzvláště mezi tradičními křesťany bez ohledu na fakt, že Ježíš Kristus Sám v průběhu svého pobytu na Zemi podal spoustu narážek odporujících tomuto pojmání ?

Než budeme pokračovat se zjevením o této věci, uveďme do detailu přesně některá místa ve Starém zákoně Svaté bible, jež ve svém **doslovném smyslu ODDĚLUJÍ Boha - Otce** od **Syna Božího**, jakož i ta, která naznačují, že **Otec** a **Syn** jsou jedna a ne dvě oddělené entity či osoby. Evangelium dle Matouše, kapitola třetí, verš sedmnáctý: „**A náhle přišel z nebe hlas, řkouc: „To je můj milovaný Syn, v němž se mi velmi zalíbilo“**. V tomto popisu je zřejmé, že **hlas přišel odněkud Jinud než z Ježíše Krista, tudíž je odděluje**. Avšak bezprostředně v následující kapitole, v kapitole čtvrté, Matouše, když byl **Ježíš Kristus** pokoušen od **děbla**, se ve verši sedmém této kapitoly říká: „**Ježíš mu řekl: „Kromě toho je psáno, nebudeš pokoušet Pána svého, Boha“**. Tato citace velmi zjevně ukazuje, že **ten, kdo byl pokoušen děblem, byl pravý Pán, Bůh, tedy ne entita od Boha oddělená**. V Matoušovi, kapitola desátá, verše třicet dva a třicet tři: „**Proto kdo Mě vyzná před lidmi, toho já také vyznám před Svým Otcem, Kdož je v nebesích“**. Verš třicátý třetí: „**Kdokoli Mě ale před lidmi zapře, toho já zapřu také před Svým Otcem, Kdož je v nebesích“**. **Toto je tedy zřejmé oddělení od Otce, jako jedné oddělené entity, která je někde v nebesích**. Jak ovšem víte, ve **vnitřním smyslu nebesa** znamenají **Niternou mysl čili nitro**. Avšak **doslovný smysl** je zřejmě smyslem **úplné separace**. V Matoušovi, kapitola jedenáctá, verš dvacátý pátý po dvacátý sedmý včetně, se říká a já cituji: „**Tedy Ježíš odpověděl a řekl: „Děkuji Ti, Otče, Pane nebes a země, protože jsi tyto věci skryl před moudrými a prozíravými a zjevil jsi je maličkým. Ano tak, Otče, neboť tak se to v tvém pohledu zdálo být dobré“**. Tyto dva verše nyní velmi zřejmě **naznačují separaci do dvou entit**. Avšak další verš náhle říká (verš dvacátý sedmý): „**Všechno je Mi dána Mým Otcem a nikdo nezná Syna kromě Otce. Ani nikdo nezná Otce kromě Syna a toho, komu by Ho Syn chtěl zjevit**.“ Tady je nyní velmi zřejmá **narážka, že nikdo nechápe, že tito nejsou dvě oddělené osoby, ale jedna osoba či entita ve dvou odlišných aspektech**.

V Matoušovi, kapitola dvacátá sedmá, verš čtyřicátý šestý se říká: „**A kolem deváté hodiny Ježíš vykřikl silným hlasem řka: „Eli, Eli lama sabachtani ?“**, což jest: „**Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mě opustil ?“** Tento výrok či výkřik je tedy **zřejmým oddělením jedné osoby, která volá na jinou odlišnou osobu**. Ale pak se v Matoušovi kapitola dvacátá osmá, verš osmnáctý říká: „**Pak Ježíš přišel a hovořil k nim řka: „Byla Mi dána veškerá**

moc na nebi i na zemi““. Tato slova zjevně naznačují, že **není jiná moc než Ježíš Kristus**, Kdo je zároveň **Otec, Syn a Duch Svatý**, jak naznačuje další verš Matouše, verš devatenáctý kapitoly dvacáté osmé. Podobná tvrzení je možné nalézt v Markovi a v Lukášovi i na mnohých místech Evangelia dle Jana. Například se u Jana, kapitola třetí, verše šestnáct a sedmnáct a dále v **doslovném smyslu** velmi zřejmě oddělují tyto dvě osoby, protože se ve verši šestnáctém říká: „**Neboť Bůh tak miloval svět, že dal Svého jednorozrozeného Syna, aby tak každý, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl život věčný.**“ A verš sedmnáctý: „**Neboť Bůh neposlal Svého Syna, aby svět zatratil, ale aby tento svět mohl být skrze Něho spasen.**“ Z tohoto je zřejmé, že **Bůh, jedna osoba, poslal svého Syna, jinou osobu, na tento svět.** Toto je **doslovným smyslem**, pokud nikdo nezná, co slova Bůh a Syn znamenají ve **smyslu vnitřním**.

V téže kapitole, verš třicátý pátý, se říká: „**Otec miluje Syna a vložil vše do Jeho rukou.**“ Tento verš opět naznačuje, že **zde jde o něco jiného, než o dvě oddělené entity, protože vše je dáno do rukou Syna.** Také si to můžete přečíst v Janovi, kapitola pátá, verš devatenáctý až dvacátý sedmý a v celé kapitole, jako fakta, obsahující jak narážku na to, že **Otec a Syn nejsou dvě oddělené osoby, ale entita jedna**, a zároveň je v **doslovném smyslu** velmi zjevné, že **jsou dvěma oddělenými entitami.** Podobná situace nastává v další kapitole, kapitole šesté, verše dvacet šest až dvacet osm. V obsahu těchto veršů lze snadno dovodit obě pojetí, jestliže někdo nechápe **vnitřní smysl** tohoto obsahu.

V kapitole osmé, verše třicet sedm až po konec této kapitoly se nám velmi důrazně naznačují obě situace; nejprve že tu jsou dvě oddělené osoby a náhle ve verši padesát osm jim **Ježíš** řekl: „**Zajisté pravím vám, před tím, než byl Abrahám, JÁ JSEM.**“ Když tedy říkáte o někom „**JÁ JSEM**“, je zřejmé, že **je to pouze jeden možný Nedělitelný Bůh**, ne dvě oddělené osoby. V desáté kapitole Evangelia Jana to od verše dvacet pět až po verš třicet osm začíná vypadat tak, jako bychom zde měli co činit se **dvěma oddělenými entitami, Otcem a Synem**, ale pak ve třicátém verši **Ježíš Kristus** prohlašuje: „**Já a Můj Otec jedno jsme.**“ V tomto bodě Ho Židé chtějí ukamenovat a také Ho chtěli ukamenovat, když řekl: „**Předtím, než byl Abrahám, JÁ JSEM.**“ Tito nemohli zřejmě přijmout ideu, že **Ježíš Kristus a Bůh Otec jsou jedna entita, ne dvě oddělené entity.**

V kapitole jedenácté, verš dvacet pět a dvacet šest **Ježíš** velmi jasně prohlašuje: „**Já jsem vzkříšení a život. Ten, kdo ve Mě věří, byť by umřel, bude žít. A každý, kdo žije a ve Mě věří, nikdy nezemře.**“ Toto je velmi zřejmý náznak a implikace, že On je jediný **Bůh, Otec, Syn a Duch Svatý, Jeden Bůh Nedělitelný, protože pouze Jeden, kdo je vzkříšení, a pouze Jediný, Kdož je život Sám a Sebou, je Jeden Bůh Nedělitelný.** Žádný jiný život neexistuje, neexistoval, ani nebude nikdy existovat.

Opět pak v kapitole dvanácté Evangelia Jana, verš čtyřicet čtyři: „**A ten, kdo Mě vidí, vidí Jeho, kdo Mě poslal.**“ Toto je velmi zjevné naznačení, že **nejsou oddělení, ale jsou jednou osobou a jednou entitou.** V kapitole čtrnácté Evangelia dle Jana obsahuje verš šestý až jedenáctý velmi zřetelné narážky, že **Ježíš Kristus a Otec, Jehova, Nejvyšší, jsou táž osoba.** Verš šestý říká: „**Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.**“ a ve verši sedmém: „**Kdybyste poznali Mne, poznali byste také Mého Otce; a od nyní Ho znáte a vidíte.**“ Ve verši devátém jeho druhá Část pokračuje: „**Ten, kdo vidí Mne, vidí Otce.**“ Pak v kapitole sedmnácté v Evangelii Janovi, celá kapitola je modlitba **Ježíše Krista**, Kdož se modlí ke Svému **Otci** jako odlišná, oddělená osoba. Podobné výroky lze nalézt ve zjevení **Ježíše Krista** čili Apokalypse, kde **Ježíš Kristus** říká „**Můj Bože**“, jako by byl od Něho odlišnou osobou.

V Bibli Svaté, jak ve Starém, tak Novém zákoně, existují mnohá podobná mísa, která naznačují **obě pojetí**, jedno, které odděluje **Boha - Otce** od Syna - jako **Ježíše Krista**, a druhé, které je činí jednou nedělitelnou osobou. Proč je tomu tak ? Jaká je realita této

situace ?

Jisté aspekty a vysvětlení této situace byly **Nejvyšším** zjeveny skrze **Emanuela Swedenborga**. V této době **Nejvyšší** zjevuje a dále probírá pět hlavních důvodů této nebezpečné situace:

(1)

Nejvyšší je ve Své Esenci Čistou absolutní láskou a ve Své Substanci Čistou absolutní moudrostí. Tato Esence a Substance jsou každá Jedním odlišným základním a podstatným principem Přirozenosti Nejvyššího. Z těchto absolutních principů vyvěrá a odvozuje se každý a vše ve Stvoření.

Taková Absolutní přirozenost **nemůže** produkovat či tolerovat něco negativního, zlého, falešného či protivného. Jestliže by **Nejvyšší** ve Své přítomnosti dovolil někoho či něco zlého, falešného, negativního či protivného, tím, že je Absolutně pozitivní a jediný živoucí pravý Věčný a Nekonečný život, každého a vše této negativní, falešné a zlé povahy by to **okamžitě zničilo**. Takový následek tohoto střetu není tolerovatelný touto Absolutní přirozeností **Nejvyššího** a je s ní v rozporu.

Aby pravý Nejvyšší zakusil negativní stav a dostal se s ním do přímého styku (za účelem spasení celého Stvoření), bylo nutné oddělit určité ideje a aspekty Jeho Absolutní Substance dle vůle Její Absolutní esence a umístit je do lidského (fyzického) těla, které bylo počátečně a původně zfabrikováno pseudotvůrci.

Jelikož **lidské fyzické tělo** bylo **zfabrikováno pseudotvůrci** z čisté nenávisti k **Nejvyššímu**, neskládá se z ničeho jiného, než ze **všech nahromaděných zel a nepravd, které jsou jimi vytvářeny a které osnovány od okamžiku aktivace negativního stavu a jeho uvedení do dominantního postavení.**

Jestliže by **Nejvyšší** vstoupil do tohoto světa v **celkovosti** a **úplnosti** Své Absolutní esence a Substance, toto **tělo** by spolu s veškerou **zónou vymístění** a všemi jejími **obyvateli** ve všech jejích **světech** a **dimenzích** **okamžitě přestalo existovat. Jestliže by přestala existovat zóna vymístění, pak by se zničilo veškeré Stvoření, protože by nebylo žádné místo pro vypadávání všech těchto odmítnutých idejí** (neuznávat nebo nepřijímat či neopětovat **Pánovu** Božskou lásku a Božskou moudrost anebo neuznávat **Boha** jako jediného **Stvořitele**) **pozitivními entitami**. Jestliže by takové **ideje** neměly žádné místo, kam vypadnout, **byly by nuceny být přijaty svými původci**. Taková situace by vedla k **všeobecné samovraždě**. Přijetí dvou protikladných **idejí** o **Bohu** a Jeho/Její Absolutní přirozenosti jako absolutně správných by vytvořilo náhlé **univerzální šílenství**. To by u každého vedlo k následné **destrukci** jeho schopnosti přijímat, předávat a opětovat život od **Nejvyššího**. Takže všechny přijímače či nádoby života **Nejvyššího** - sentientní entity a bytosti - by **odpadly** a namísto toho by se ustavila **nicota**. Proto tedy **nutnost separace**.

*(Každý ví, že i v tomto světě je nutné někam odhazovat jakýkoli **odpad** – tedy je nutnost **odpadkových košů** a **skládek** – takto lze vysvětlit jednu z funkcí **zóny vymístění**, je **odpadkovým košem pravého Stvoření** – pozn. zpracovatele.)*

Konkrétní jazyk lidských tvorů na planetě Zemi, v jakémžto jazyce je napsána Svatá bible, vnímá a chápe mluvené slovo pouze v jeho **doslovné, faktické konotaci**. Když Svatá bible doslovně hovoří o Synu **Božím** a Synu člověka, vnímá Syna jako někoho odlišného, než je **Otec**. Pociťuje se to podobně jako vztah existující mezi pozemským synem a otcem, kteří jsou velmi zřejmě dvě odlišné a jedinečné bytosti. **Avšak ve vnitřním smyslu takových slov není žádná separace**. Namísto toho Syn **Boží** znamená určité aspekty a ideje Absolutní **Božské** esence **Nejvyššího**, které jsou vyjmuty a umístěny do **zóny vymístění**,

která je ovládána zly a nepravdami a která je časo - prostorově vázána. Na straně druhé znamená Syn člověka určité aspekty a **ideje** Absolutní **Božské** substance **Nejvyššího**, které jsou vyjmuty a umístěny do **zóny vymístění**.

Takové vyjmutí těchto **idejí** a aspektů, kterými je čistě **Nejvyšší**, se jeví za **iluze** dominantních zel a nepravd a časo - prostorového rozpoložení v **zóně vymístění**, jako by vyjmuté nebylo totéž jako to, z něhož to bylo vyjmuto. Takže máme iluzi, že tento **Bůh, Otec** a **Ježíš Kristus** jsou dvě oddělené osoby či entity. Avšak je třeba si zde zapamatovat následující životně závažný, kritický a důležitý fakt. **Výše uvedené určité ideje a aspekty Absolutní přirozenosti Nejvyššího jsou nyní umístěny do fyzického těla, zfabrikovaného pseudotvůrci, které je zcela, úplně a naprosto cizí právě Absolutní přirozenosti Nejvyššího.** Nejvyšší ve Své Absolutní přirozenosti nemůže být v takovém těle přítomen. Přesto paradoxem této situace je, že za účelem spasení je pro **Nejvyššího** absolutně nutné, aby byl přítomen v takovém **těle**. Bez této přítomnosti by **Nejvyšší** nemohl zakusit **negativní stav**, nemohl by jím být pokoušen, a tudíž by nemohl nikoho spasit.

Takže jak se překoná tento zdánlivě neřešitelný paradox či dilemma ? Řešení spočívá ve faktu, že **určité rozličné aspekty a ideje Nejvyššího se pomalu a postupně, krok za krokem, jeden za druhým, umístí do takového těla. Jak se do tohoto těla umísťují, je výsledkem pokušení. V procesu takového pokušení nastává postupná eliminace všech zel a nepravd z tohoto těla a následné nahrazení jich všech větším a větším stupněm výše uvedených idejí a aspektů Nejvyššího. V procesu těchto soubojů, odstraňování a nahrazování se toto tělo, zfabrikované pseudotvůrci, stává krůček po krůčku více a více Božské a je následně stále více zahrnováno do Nejvyššího, stávajíc se doslovně jedním s Nejvyšším.**

V průběhu procesu takových zápasů, eliminací a náhrad **Ježíš Kristus** tedy funguje z pozice tohoto **těla**. Když On/Ona funguje z pozice tohoto **těla**, prožívá Sám Sebe a je prožíván jinými jako oddělená a odlišná osoba od Svého nebeského **Otce**. V takové kondici je jen zřejmé, že **Ježíš Kristus** hovořil o Svém **Otci**, měl s Ním vztah a modlil se k Němu, jako by byl někým odlišným od Svého **Otce** a někde jinde, než byl Jeho **Otec**. Když se někdo **omezí** časo - prostorovým kontinuem a je uprostřed **zel a nepravd**, má z této pozice, z pozice prostorově - časových omezení tohoto **Vesmíru a zóny vymístění** a z pozice **zel a nepravd, které jsou spjaty s prostoročasem**, jen **malý výběr** něčeho jiného, než pohlížet na věci v oddělenosti, v odstupu a někde mimo.

Avšak když **Ježíš Kristus** hovořil a fungoval z pravých **idejí** a aspektů ve Svém **duchu** a **duši**, které jsou pravým **Nejvyšším**, hovoří a funguje jako **Nejvyšší**, a tudíž prohlašuje: „Já a Otec jedno jsme.“ „Kdokoli Mě vidí, vidí Mého Otce.“ „Nikdo nezná Otce, než Syn“. „Byla Mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ a podobné výroky, jak se cítují výše.

V procesu Svého pozemského života, který trval třicet tři roků, **Ježíš Kristus postupně, krok za krokem, vypudil všechna zděděná a všechna ostatní zla a nepravdy**, kterými byl **nadělen po linii své pozemské matky a otce**, jak se odrážely ve všech **genech fyzického těla**, které bylo povodně **zfabrikováno pseudotvůrci**, a nahradil tato zla a nepravdy celostí a úplností přítomností **Nejvyššího**. Takže na konci Svého poslání se **Ježíš Kristus** ještě jednou stal **Nejvyšším** také ve Svém **fyzickém těle**. S tímto **fyzickým tělem** si Sám/Sama Sobě umožnil, po Svém ukřižování, vstup do všech **pekelných** a završil zde Svůj akt spasení a vykoupení veškerého Stvoření, po čemž se stal také **Nejvyšším, Pánem a Vládcem veškerého negativního stavu a všech jeho pekelných**. Takže tímto a jinými procesy učinil toto Své tělo **Božským**, sjednocuje ho se svým **Otcem** a činíce Sám Sebe jedním se Svým **Otcem** také z pozice **zóny vymístění**.

Toto je tedy jedním z hlavních důvodů, proč **Ježíš Kristus** tak často hovořil o Svém **Otci**,

modlil se a hovořil k Němu, jako by **Otec** byl od Něj odlišný. Je třeba si zapamatovat, že Bible Svatá popisuje život **Ježíše Krista pouze** v průběhu Jeho pobytu na planetě Zemi a jen z pozice Jeho/Jejích aspektů, to jest z pozice **negativního stavu**. Toto je jediná pozice, která je zde k dispozici. Z této pozice, dle samotné povahy této pozice, se **vše jeví v oddělenosti, a ne v jednotě**. Taková je pravá povaha **negativního stavu**.

(2)

Jak každý ví, **odehrála se inkarnace Nejvyššího ve formě Ježíše Krista na této planetě v židovském národě**. Dle všech zevních faktorů byl Ježíš Kristus Židem. Proč je to tak důležité a závažné, aby Ježíš Kristus byl **Židem** ?

To má co do činění s fakty obsaženými v tom, **jak se chápe zákon souvztažností**. Je nutné chápat, že **každý národ na této planetě, jakož i kdekoli a kdykoli jinde, souvztaží s určitými duchovními a intermediálními stavy, kondicemi a procesy**. V mnoha případech je tato souvztažnost v **zóně vymístění dvojí: Jedna pozitivní a jedna negativní**.

(A)

V **pozitivní konotaci** souvztažil tehdy Izrael a Judea s **duchovním** respektive **nebeským královstvím Stvoření Nejvyššího**. Jak si pamatujeme, v době Ježíše Krista si jen Judea podržela geografické určení. To zařídila **Božská prozřetelnost Nejvyššího**, aby tak inkarnace **Ježíše Krista** byla možná v zeměpisné oblasti, která v pozitivní konotaci souvztažila s **nebeským královstvím** a ve vyšším smyslu s **Absolutní esencí Nejvyššího**. Taková podstatná souvztažnost **značně zmírňuje** nebeské a duchovní přítomnosti **Nejvyššího** ve světě, kde zůstaly jen **vnější názvy**, které mají **duchovní význam**. Proto by inkarnace **Ježíše Krista** v jakékoli jiné zeměpisné oblasti, než je Judea, byla kvůli této souvztažnosti a významnosti **neúčinná**. **Nebeské království** mělo tehdy přímou souvztažnost s **absolutní esencí Nejvyššího**, zatímco Jeho/Její **duchovní království** souvztažilo s **Jeho/Její Absolutní substancí**. Sjednocení těchto dvou v té době ustanovilo **Absolutní nitro** čili **centrum Nejvyššího**. Jak si kdo pamatuje, je fundamentálním principem veškerého Stvoření to, že **vše ve všech ohledech postupuje z nitra k vně, včetně souvztažností nejzevnějšího Stvoření**.

(B)

Avšak, jak si kdo pamatuje, v **zóně vymístění je vše vzhůru nohama**. **Nejzevnější stav** se zde tudíž **považuje za nejniternější a nejniternější** se často a úplně přehlíží, jako nemající žádnou existenci. Toto je zmatečná záležitost. Zde ale přichází **negativní význam negativní souvztažnosti Izraele a Judeje**. V **negativním smyslu** souvztaží **Izrael se všemi nepravdami zóny vymístění a Judea se všemi jejími zly**. Odtud je pseudonitro zóny vymístění, které je fakticky **nejzevnější** či **nejvnější** **pozicí zóny vymístění**, v době inkarnace **Ježíše Krista** reprezentováno **touto planetou** a zvláště **Židy**. (Je třeba chápat, že různé doby v historii člověčenstva vyžadují odlišné souvztažnosti odlišných pozemských národů. To znamená, že ať v době inkarnace **Ježíše Krista** židovský národ souvztažil s čímkoli, nutně to **neznamená**, že tatáž souvztažnost se zachovává v současnosti. **Nikdo neví s čím v současnosti každý národ v duchovním světě souvztaží**. Taková znalost by byla **krajně nebezpečná** a zničily by působení **Božské prozřetelnosti Nejvyššího**. Na základě této znalosti by se mohl předpovědět budoucí vývoj **duchovních záležitostí** těchto národů. Toho by využil **negativní stav**, aby podkopal a zničil celkový akt spasení **Nejvyššího**). V tomto ohledu se mohly učinit kroky k dobytí a odstranění **negativního stavu** jen z pozice **pseudonitra**. Považování **nejzevnějších faktorů** za pravé „uvnitř“ ustanovuje **základnu negativního stavu**. V pravém **nitru** neexistuje žádný **negativní stav**. Takže inkarnace do **negativního stavu** vyžaduje inkarnaci do tohoto **pseudonitra**. Je třeba nejdříve sledovat zákon pozice vzhůru nohama, by se tato zvrácená pozice odstranila. **Židovský národ** v té době souvztažil s touto situací; odtud potřeba **Ježíše Krista** inkarnovat se do **židovského národa**.

Avšak jak se vnímala a chápala přirozenost Nejvyššího z pozice, kterou dle zákona souvztažností zaujímal židovský národ v době inkarnace Ježíše Krista ?

Ve své **negativní** souvztažnosti reprezentuje **židovský národ úplnou deformaci a znesvěcení** všeho **niterného**, takže nic z **niternosti** nezůstalo. Vše **niterné se zritualizovalo, externalizovalo, dostalo vně** a odpojilo od svého **duchovního nebeského zdroje**. Za těchto podmínek je jediné poznání a chápání **Boha**, které lze zachovat a pojmát takové, že **Bůh** je nedotknutelný, bez jakékoli formy a tvaru, místa, času: že je neviditelný, neosobní, vzdálený, nelidský, úplně někde mimo v nepřístupné oblasti a kdokoli by Ho uviděl či uslyšel, byl by okamžitě zničen. Tímto pojmáním **Boha** byla zajištěna cesta k popírání **Božské existence**, to jest k ateismu a materialismu. Toto pojmání se velmi zjevně odráží v **doslovném smyslu Mojžíšova zákona**. Nikdo nemůže vidět a slyšet **Boha** a přežít. Takže zřejmým závěrem je, že **Bůh** nemůže být nikdy žádným způsobem spatřen, slyšen, pochopen; nebo být někomu nějak přístupný, osobní či blízký.

Jestliže by za takových okolností **Ježíš Kristus** ve **fyzickém těle** prohlásil, že On je pravým **Bohem, Nejvyšším**, Židé by Ho okamžitě ukamenovali k smrti, jak to téměř učinili při několika příležitostech, když se odvážil naznačit, že On a **Otec** byli jedno a že před Abrahámem **JÁ JSEM**. Podívejte se opět na výše citované v Evangelii dle Jana. Jestliže by se to stalo, **Ježíš Kristus** by ve svém poslání selhal a veškeré Stvoření by se zničilo, jelikož by ho **pseudotvůrci** ovládli. (Jak víte, v době inkarnace **Ježíše Krista pseudotvůrci** a jejich **negativní stav** převažovali nad **pozitivním stavem**, kterážto situace si vyžádala inkarnaci **Ježíše Krista**.)

Proto bylo pro **Ježíše Krista** přijatelnější hovořit o **Synu Božím** a **Synu člověka** nebo o **Mesiášovi, Synovi Požehnaného**, protože v **doslovném, zevním, vnějším** pojmání **Syn** není tentýž jako **Bůh - Otec**, Jehož nelze nikdy přímo u vidět či uslyšet nebo k Němu přistoupit. To je dalším důvodem, proč **Ježíš Kristus** velmi často hovořil o Svém **Otci, Bohu**, tak jako by byli odlišnými bytostmi, osobami či entitami.

(3)

Jak každý ví, v **negativním stavu zóny vymístění** se takové kategorie, jako pravda, moudrost, víra, maskulinita a tak dále vnímají jako **oddělené** kategorie od dobra, lásky, dobročinnosti, feminity a tak dále. **Nevnímají se jako nerozlišitelné, ale odlišné a oddělené jedna od druhé.** Z tohoto důvodu se běžně vyskytuje, že jeden může být dobrý, ale zároveň má velmi málo pravdy nebo pravdu zkreslenou anebo žádnou: Nebo že někdo může mít, vlastnit či znát veškerou pravdu, ale nemá žádné dobro. Někdo může být velmi znalý a zdánlivě moudrý, ale postrádá veškerou lásku, nebo jeden může mít hojnost lásky, ale zároveň může být velmi nemoudrý. Taková je povaha **negativního stavu**. Kvůli této základní separaci a rozštěpení **není** v **této zóně** možné náležité, úplné a celkové sjednocení, spojení a jednotu těchto principů. Tyto se vždy objevují odděleny a nezávislé jeden na druhém. Za těchto podmínek by inkarnace **Ježíše Krista** jako kompletního sjednocení a jednoty s **Nejvyšším** a se všemi Jeho/Jejími Absolutními principy vytvořila takový šok, že by to zničilo vše a každého zde. To by vedlo k destrukci veškerého Stvoření (jak se uvádí v bodu číslo jedna).

Proto se, jak se ukazuje v první kapitole Evangelia dle Jana, **Slovo stalo tělem. Slovo Boží znamená čistou Božskou pravdu**. Takže to byla **Božská pravda Nejvyššího**, která se inkarnovala jako **Ježíš Kristus** do **této zóny** na **tuto planetu**. Z této pozice, z pozice **Božské pravdy**, se mohlo provést sjednocení všeho, co reprezentoval **Ježíš Kristus** na této planetě, aby se tak **Božská pravda Nejvyššího** mohla ještě jednou připojit k **Božskému dobru. Božské dobro** či **Božská láska** je tím co se nazývá **Otec**. A **Božská pravda** či **Božská moudrost** je tím, co se nazývá **Syn**.

První krok v procesu spojení je znalost pravdy. To je důvodem, proč **Ježíš Kristus** říká: „**Neboť poznáte pravdu**“, to jest **Ježíše Krista**, „**a ta vás osvobodí**.“ A: „**Já jsem pravda, cesta a život**,“ a tak dále. **Pravda vede k Dobru**.

Avšak protože je zde tento smysl **mediace**, stává se **Ježíš Kristus** jako **Božská pravda** čili **Syn Boží** mediátorem **Božského dobra** čili **Boha - Otce**. Z pozice **vnějšího vnímání** lidské **zevní mysli** se tento vztah jeví tak, **jako by** tu byly dvě oddělené osoby či entity, které mají vztah jedna ke druhé z pozice oddělenosti a odlišnosti, jsouce **mediátorem** jedna ke druhé.

Když se **Ježíš Kristus** modlil nebo hovořil ke Svému **Otci**, jako by Jeho **Otec** byl oddělenou osobou, modlil se a hovořil z pozice **Božské pravdy** (v **Esenci** zvané **Synem Božím** a **Synem člověka** v **Substanci**) k pozici **Božského dobra** (v **Esenci** zvané **Jehova** čili **Otec** nebo **Bůh** v **Substanci**), což z časo - prostorově vázané a zlem - nepravdou podmíněné **zóny vymístění** poskytuje nesprávnou a zdeformovanou **iluzi** a **jevení se**, jako bychom zde měli dvě zcela odlišné osoby či stavy.

Avšak v pozitivním stavu stvoření žádná taková separace neexistuje. Nikdo tudíž nepocituje **Boha - Otce** a Syna - **Ježíše Krista** jako dvě oddělené osoby nebo jako dva bohy. Namísto toho jsou vnímány jako dva sjednocené aspekty. Jednoho Nedělitelného **Boha** - to jest jako **Božská pravda Nejvyššího**, která se stala tělem a funguje ve **formě Ježíše Krista** jako **Vykupitele a Spasitele veškerého Stvoření**, a jako **Božské dobro Nejvyššího (Otec)**, které bylo **duchem** a **duší** čili životem této **Božské pravdy** čili **Ježíše Krista**.

(4)

Jak se uvedlo předtím, v dobách inkarnace **Ježíše Krista** na tuto planetu **pseudotvůrci** a **negativní stav jimi aktivovaný** plně ovládali tuto planetu, **jakož i veškerou zónu vymístění**. Skrze **intermediální svět** měli **přímý přístup k veškerému pozitivnímu stavu**, kde tehdy **založili své pevnosti**. Z této pozice neustále pronikali všemi **nebesy** (jak to lze vidět z výroků v Bibli Svaté - Job, kapitola první, verše šest až dvanáct; Job, kapitola druhá, verše jedna až sedm a prorok Zachariáš, kapitola třetí, verše jedna až tři) a **postupně také přebírali vládu nad pozitivním stavem Stvoření Nejvyššího**.

Za těchto podmínek byla situace na planetě Zemi taková, že **všechny národy na ní existující v době inkarnace Ježíše Krista byly zcela ovládány pseudotvůrci**. **Tyto národy uctívaly demony, dábly a satany (to jest pseudotvůrce)**. Tyto, jako celek, **neměly vůbec žádné pojetí pravého Boha - Nejvyššího** (s velmi málo výjimkami několika jednotlivců) a Jeho/Její pravé přirozenosti. A tak **postrádali jakýkoli přímý přístup k pozitivnímu stavu**. Pouze **židovský národ** vzhledem ke svému souvztažnému významu, smyslu a reprezentaci **měl nějaké duchovní uvědomění existence Boha - Stvořitele** jako Jednoho **Boha** Nedělitelného.

Avšak jak se ví z dějin tohoto národa, jak je odráží Svatá bible, **Židé stále chtěli a následovali ostatní takzvané bohy jiných národů, které měli zničit**. Takže **Židé jako celek nikdy plně nepřijali Božskou pravdu Absolutní substance Nejvyššího**. Namísto toho **udržovali nějaké temné uvědomění Božského dobra Absolutní esence Nejvyššího** jako Jednoho **Boha** Nedělitelného. Kvůli jejich choutkám po ostatních bozích a zvykům černé magie, které v té době na planetě převažovaly mezi všemi národy, postupně zvrátili a následně úplně zdevastovali **Božskou pravdu**, která jim byla k dispozici v **Mojžíšově zákoně**. Tento zákon brali velmi doslovně a zevně. Ritualizovali ho do takových rozměrů, že pro ně nebylo nijak a v žádném ohledu k rozeznání nic významu **niterného a souvztažného**. Když taková situace nastává, **Božská pravda** čili **Absolutní substance pravé přirozenosti Nejvyššího** opouští lidskou mysl a u lidí nezůstává žádné náležité poznání, chápání, přijímání a praktikování jakékoli pravdy. **To je**

smrtelně nebezpečná situace, protože jakmile postrádáte jakékoli poznání, chápání, přijímání a praktikování Božské pravdy, uzavírá se také cesta k Božskému dobru. K Božskému dobru není žádné jiné cesty než skrze Božskou pravdu. Že by mělo k této situaci dojít, bylo plánem pseudotvůrců. Nepřáli si nic více, než dosáhnout úplné devastace Božské pravdy v lidské mysli, aby se také uzavřela cesta k Božskému dobru, to jest k Absolutní esenci Absolutní přirozenosti Nejvyššího. Jestliže by v tomto uzavření pseudotvůrci uspěli, zvítězili by a ovládli veškeré Stvoření. Takže celé Stvoření by nakonec bylo zničeno.

Tato situace vyžadovala přímou intervenci Nejvyššího ve formě inkarnace Ježíše Krista čili Božské pravdy Božského dobra Nejvyššího. Ježíš Kristus se nemohl inkarnovat jako Samo Božské dobro, neboť na planetě Zemi a v celé zóně vymístění se nezanechala žádná Božská pravda. Je třeba si zapamatovat, že cesta k Božskému dobru je skrze Božskou pravdu. To je řád stvoření. Takže inkarnace Božského dobra by vedla k úplnému zavržení Boha, protože nebyla k dispozici žádná pravda, jíž by jeden mohl vnímat, chápat, uznávat a přijímat toto Dobro. Vnímání, uznání, chápání, přijetí a praktikování Dobra je možné jen Pravdou. Jestliže jeden nemá žádnou Pravdu, je úplně slepý a nemůže vnímat žádné Dobro. Bylo tudíž pro Ježíše Krista nutné inkarnovat se jako Božská pravda, aby navrátil lidi k této Pravdě, takže by se mohli připravit k vnímání, poznání, pochopení a přijetí a praktikování Dobra. V procesu Svého pozemského života počal Ježíš Kristus jako Božská pravda, která poráží, dobývá a podřizuje si všechna zla a nepravdy negativního stavu, to jest všechno pekelné, a znovu sjednocuje tuto Božskou pravdu s Božským dobrem, stává se pravým Nejvyšším také v zóně vymístění.

Je třeba chápat, že **Božské dobro**, vzhledem ke Své esenciální povaze **Božské lásky**, nikoho neporáží, proti nikomu nebojuje, nikoho neodsuzuje ani nikoho do ničeho nenutí. Je to **Božská pravda Božské moudrosti**, která tak činí kvůli věčnému zachování **Božského dobra. Božské dobro je nejpodstatnější aspekt života, život sám, jež musí být chráněn proti jakýmkoli útokům přicházejícím z negativního stavu, který chce zničit tento sám život.** Proto by inkarnace **Božského dobra** na tuto planetu nic nepořídila, neboť nepotírá zla a nepravdy. Přijímá vše tak, jak je. **Ježíš Kristus** by tudíž jako **Božské dobro** nemohl dosáhnout žádného spasení Stvoření od **pseudotvůrců a negativního stavu** jimi aktivovaného. Jestliže by se **Ježíš Kristus** zjevil pouze jako **Božské dobro**, byl by odmítnut stejně tak, jak byl odmítnut **židovským národem** jako **Božská pravda**. Odmítnutí **Božského dobra** znamená okamžitou smrt, sebevraždu, protože jakmile se odmítá Život Sám (což je **Božské dobro Božské lásky**), pak co máme ? Veškerý život okamžitě přestává.

Avšak odmítnutí **Božské pravdy** neznamená odmítnutí života. Znamená pouze uzavření cesty k **Božskému dobru**, které nakonec vede k **duchovní smrti**, kterou je **peklo**, ale nikdy k doslovné věčné smrti, jak by to učinilo odmítání **Božského dobra**.

Jestliže by se za existujících podmínek na planetě Nula v době inkarnace **Ježíše Krista**, jak se popisuje výše, **Ježíš Kristus** objevil lidem jako **spojené Božské dobro a Božská pravda**, to jest jako **Nejvyšší - Jeden Nedělitelný Bůh**, výsledkem by bylo **totální odmítnutí jakéhokoli Dobra a jakékoli Pravdy**. Tímto zavržením by nastala **profanace Svatosti Absolutní jednoty a Spojení Božského dobra a Božské pravdy**. V okamžiku této profanace by se nemohl uchytit žádný akt spasení. (Toto je to, co znamená neprominutelný hřích proti **Duchu Svatému**. **Spojení a jednota Božského dobra a Božské pravdy** jako **Božské lásky a Božské moudrosti Nejvyššího** se rovná **Duchu Svatému**. Toto tedy znamená jedno pojetí **Ducha Svatého**, a ne třetí osobu **Božství**.)

Takže za takových podmínek bylo nutné dovolit, aby se zpočátku od **Božského dobra** oddělily určité aspekty **Božské pravdy**, která se v podobě **Ježíše Krista** inkarnovala na tuto planetu a objevila se zde tak, jako by **Ježíš Kristus** byl odlišnou osobou od Svého **Otce** -

Božského dobra, a ne jako Jeden **Bůh** Nedělitelný. Kdykoliv byl **Ježíš Kristus** pokoušen **negativním stavem**, kdykoli potíral **zla** a **nepravdy**, které ho stále napadaly, fungoval jako **Božská pravda** z **Božského dobra**, která musela být oddělena od **Božského dobra (Otec)**, aby se takové pokoušení a utkání mohlo vůbec odehrát. Je to proto, že **Božské dobro** nelze pokoušet. V tomto stavu oddělení hovořil **Ježíš Kristus** o svém **Otci (Božském dobru)**, modlil se k Němu, měl k Němu vztah, jako by **Otec** byl od Něho oddělenou entitou.

Tento způsob vztahu je zachován též v Apokalypse (zjevení **Ježíše Krista**), kde **Ježíš Kristus** hovoří o Svém **Otci** či říká „**Můj Bože**“ tak, jako že jsou dvěma oddělenými osobami. Tento typ řeči je v Apokalypse zachován proto, že **Apokalypsa se v první řadě zabývá devastací a destrukcí současných křesťanských církví a jejich nauk zly a nepravdami.** **Křesťanská církev nepřijala** z určitých **duchovních důvodů** nikdy plně doktrínu **Jednoho Boha** Nedělitelného. Právě naopak přidala osobu třetí ve formě **Ducha Svatého**. Takže završila nesprávnost chápání přirozenosti **Nejvyššího** mezi většinou křesťanů. Protože se toto **násilí učinilo**, jak se ještě jednou opakuje, **na Božské pravdě**, je to **Božská pravda** čili **Ježíš Kristus** v Apokalypse, jakoby oddělená od **Božského dobra (Boha - Otce)**, která funguje jako Soudce. Jedině **Božská pravda** může soudit. **Božské dobro** nesoudí nikoho. V procesu stavu takového souzení se **Božská pravda** (čili Syn) objevuje jako oddělená od **Božského dobra (Boha - Otce)** a hovoří o svém Dobru, to Jest **Otci**, jako by nebyli jedno a totéž.

Co se **křesťanského pojetí Ducha Svatého** týče, je velmi zřejmé, že jestliže se jeden **Bůh** rozdělí do dvou osob, taková **separace otevře dveře mnohým dalším možným separacím**. Avšak ze Svaté Bible je velmi zřejmé, že **Duch Svatý** postupuje z **Ježíše Krista** jako **duch Pravdy Ježíše Krista** (viz. Evangelium dle Jana, kapitola šestnáctá, verše sedm až patnáct a na jiných místech) a **není oddělenou entitou**. Toto je **duch inspirace, osvícení a iluminace**, který jedince vede v **Pravdě k Dobru Nejvyššího**. Že je tomu tak, je velmi zjevně zobrazeno v Evangeliu dle Jana, kapitola dvacátá, verš dvacet dva. Ten říká: „**Dýchl na ně a řekl jim: Přijměte Ducha Svatého.**“ Toto je velmi prostá a zjevná ilustrace faktu, že **Duch Svatý** není odlišnou entitou, ale **inspirací Ježíše Krista, která z Něj vystupuje** („Dýchl na ně“).

Výše uvedené krátké zpracování a zjevení lze považovat bez stínů pochyb za důkaz, že **Otec, Syn** a **Duch Svatý** nejsou tři odlišné entity, ale Jeden **Bůh** Nedělitelný, Kdož Je naším milovaným **Pánem, Ježíšem Kristem** - pravým **Nejvyšším**. Poskytuje také světlo těm, kdo chtějí pochopit, proč měl **Ježíš Kristus** tak často vztah k **Bohu - Otci**, jako by byli dvěma oddělenými osobami.“

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)